

og den egentlige Drøftelse i Finantsudvalget har som Folge deraf først fundet Sted mellem 2den og 3die Behandling; det ville jo Alle vide, der erindre denne Sags Gang her i Thinget. Men alt efterſom denne Sag er ſtreben frem, har der reift ſig flere og flere Sider, og Utilſtrækkeligheden af de Dplyſninger, der ere leverede angaaende Sagen, bliver mere og mere ſøelig. Det blev ſtærkt gjort gjældende under 3die Behandling her i Folkethinget, og det blev ogſaa gjort gjældende i Landſtinget, og naar nu Sagen er vendt tilbage her til Folkethinget, tror jeg, der er dobbelt Opfordring for os til at ſøge tilſtrækkelige Dplyſninger tilveiebragte for at faae denne Sag belyſt paa en fuldſtændigere Maade end hidtil, ſaa at den kan komme til at ligge rent og klart for. Naar man nu vil ſige, at det er et uheldigt Tidspunkt at ſøge ſaadanne Dplyſninger paa, vil jeg for ſaa vidt fuldſtændig indbrømme dette, efterſom det ganſke viſt vilde have været uønkelt, om Regjeringen ſtrag, da den fremlagde Tillægsbevillingsloven, havde lagt Sagen fuldſtændig klart for os; men da det ikke er ſtet, og man først efterhaanden har faaet Die for de Dplyſninger, man maatte ønske — alt efterſom man fik nogle Dplyſninger, har man ſølt Trang til at faae flere og yderligere — ſaa er det et naturligt Onſke i en Sag af denne Vigtighed, at Thinget maa være ſat iftand til at have et fuldſtændigt Materiale for ſig, før det tager ſin Beſlutning. Her er jo ikke Tale blot om denne Udgiſt af 5,500 Kr. til at ſupplere den tidligere Bevilling, men der ligger, ſom bekiendt, bagved og ſtaar i umiddelbar Forbindelse dermed en Transaktion af meget indgribende finansiell Betydning og af meget ſtor konſtitutionel Betydning, en Transaktion, hvorved Krigsminiſteren og Indenrigsminiſteren have indgaaet en Handel, hvorefter Staten opgiver viſſe Rettigheder af en vis Værdi mod at faae bygget et Fort eller Bateria, og denne Transaktion er, ſom bekiendt, indgaaet, uden at Rigsdagen er bleven ſpurgt derom eller har givet ſit Samtykke dertil. Nu have begge de ærede Miniſtre, mellem hvilke denne Transaktion er indgaaet, i Landſtinget udtalt ſig temmelig udførligt om Sagen, og jeg er overbevist om, at ærede Medlemmer heri Thinget have gjort ſig bekiendte med de Forhandlinger, ſom derom ere førte. Interſſantest i ſaa Henſeende er den meget ærede Indenrigsminiſters Bemærkninger, idet han ved Sagens 1ſte Behandling i Landſtinget gjorde gjældende, at det jo var Statskaſſens Interſſer, hvorom det her i ſidſte Inſtants dreiede ſig til begge Sider, thi, ſiger den ærede Miniſter — hvis jeg tør oplæſe nogle af hans Uttringer, det ſtaar i Landſtingsſtændens Sp. 1453—54: „Derſom Havnbeſtyrelſen har truffet et for Havnveſenet fordelagtigt Arrangement, ſaa er dette ikke til Fordel for Kjøbenhavns Kommunalbeſtyrelſe, ſom Nogle have ment, thi den er

ikke i ſjærneſte Maade direkte intereſſeret i Foretagendet, men det er ſelvfølgelig i ſidſte Inſtants til Fordel for Statskaſſen, ſom det jo, naar Havnveſenets Midler ikke ere tilſtrækkelige til dermed at gjennemføre de fornødne Foranſtaltninger, vil paahvile gennem Finantsloven at yde tilſtrækkelige Midler til ſaadanne Foranſtaltningers Gjennemførelſe. Naar der fordres Beløb, ſom gaa ud over, hvad Havnveſenet har i aarlig Indtægt, ſaa er det ikke Kjøbenhavns Kommunalbeſtyrelſe, ſom man henvender ſig til med Begjæring om Liſtud til Havnkaſſen, men derimod Statskaſſen. Det er alſaa Statskaſſen, ſom er intereſſeret i, at Havnveſenet er iftand til at kunne afholde de fornødne Udgiſter af ſine egne Midler, og det er Statskaſſen, ſom maa ønske, at Havnbeſtyrelſen vil lægge Vind paa at holde Statskaſſen fri for ſaadanne Udgiſter.“ Det blev under Forhandlingerne gjort gjældende fra andre Raleres Side, at det var uden Exempel, at man havde henvendt ſig til Statskaſſen herom, og det er mig heller ikke bekiendt, jeg har aldrig nogensinde før under denne Forhandling, hørt, at det ſkulde være Tilfældet; at det er Statskaſſen, ſom ſkal dække eventuelle Underſtud ved Kjøbenhavns Havnveſens Kaſſe. Det er imidlertid paa dette Raiſonnement, at den ærede Miniſter fra ſin Side har ſtøttet ſin Paafand om, at det er en Diſpoſition over Statsmidler i Statsmed, her er Tale om, og at Transaktionen er Noget, ſom fra begge Sider er til Fordel for Statskaſſen. Jeg ſkal tillade mig at gaa lidt nærmere ind derpaa og at henviſe i ſaa Henſeende dels til Loven om Sammenſætningen af Kjøbenhavns Havnraad, hvoraf det fremgaar, at Kjøbenhavns Kommunalbeſtyrelſe har en meget vigtig Andel i Ledelſen af Kjøbenhavns Havnveſen og Beſtemmelſen af dets Udgiſter, og fremdeles ſkal jeg henviſe til Loven af 31te Marts 1864 angaaende Havnkaſſigſten i Kjøbenhavns Havn. I Slutningen af denne Lov beſtemmes, at: „Den hidtil i Kjøbenhavn erlagte Acciſeaſgiſt kan opkræves indtil 1ſte April 1874“ nu er, ſom bekiendt, Tidſfristen forlænget — „Forandring i Taxterne kan foretages af Indenrigsminiſteren, naar Kjøbenhavns Havnraad og Kommunalbeſtyrelſe deri ere enige“. Det erkjendes jo aldeles beſtemt, at det finansielle Spørgsmaal, Kjøbenhavns Havnveſens Udgiſter vedrørende, vedkommer meget nær Kjøbenhavns Kommunalbeſtyrelſe, men der ſtaar ikke et Ord om, at det vedkommer Rigsdagen. Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valokreds (Berg), ſom under 3die Behandling her i Thinget gjorde en lignende Betragtning gjældende ſom den, man hørte i Landſtinget fra den ærede Indenrigsminiſter, vilde dog viſnok i alle de Aar, han har havt Indflydſe paa Finantsloven, have gjort Rigsdagens, Folkethingets og Finantsudvalgets Indflydſe paa Kjøbenhavns Havnveſen og dets